

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 13/21
V Lucemburku dne 3. února 2021

Rozsudek ve věci C-555/19
Fussl Modestraße Mayr GmbH v. SevenOne Media GmbH a další

Zákaz šířit v rámci německých celoplošně vysílaných televizních pořadů reklamu omezenou pouze na určitý region by mohl být v rozporu s unijním právem

Bylo by totiž možné, že by tento úplný zákaz tím, že vyhrazuje příjmy z regionální televizní reklamy regionálním a místním televizním stanicím, překračoval meze toho, co je nezbytné k zachování plurality televizní programové nabídky, a dále že by zakládal nepřipustnou nerovnost mezi subjekty celoplošného televizního vysílání a poskytovateli reklamních služeb na internetu

Společnost Fussl Modestraße Mayr GmbH, založená podle rakouského práva, provozuje řadu obchodů s módou v Rakousku a ve spolkové zemi Bavorsko (Německo). V roce 2018 uzavřela smlouvu se společností SevenOne Media GmbH, marketingovou společností německého subjektu televizního vysílání ProSiebenSat.1. Předmětem této smlouvy bylo vysílání reklamy v rámci pořadů celoplošné televizní stanice ProSieben, a to pouze na území spolkové země Bavorsko.

Společnost SevenOne Media však odmítla tuto smlouvu plnit. Od roku 2016 totiž státní smlouva uzavřená mezi spolkovými zeměmi zakazuje subjektům televizního vysílání zařazovat do svého celoplošného vysílání televizní reklamy, jejichž šíření je omezeno na určitý region. Cílem tohoto zákazu je vyhradit příjmy z regionální televizní reklamy regionálním a místním stanicím a zajistit jim tak zdroj financování, a tudíž i jejich životaschopnost, aby jim bylo umožněno přispívat k pluralitní televizní programové nabídce. Zákaz je doplněn „zmocňovacím ustanovením“, které spolkovým zemím umožňuje povolit regionální reklamu v rámci celoplošného vysílání.

Za těchto okolností si Landgericht Stuttgart (Zemský soud ve Stuttgartu, Německo), kterému byl předložen spor ohledně plnění dotčené smlouvy, klade otázku, zda je tento zákaz v souladu s unijním právem.

Tato věc přivádí Soudní dvůr zejména k použití některých zásad zakotvených v jeho judikatuře v oblasti volného pohybu služeb a k výkladu Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) ve zvláštním kontextu zákazu regionální reklamy na celoplošných televizních stanicích. Taková analýza nemůže opominout existenci reklamních služeb poskytovaných na internetových platformách, které mohou konkurovat tradičním médiím.

Závěry Soudního dvora

Pokud jde na prvním místě o směrnici o audiovizuálních mediálních službách¹, poukázal Soudní dvůr na to, že čl. 4 odst. 1 této směrnice, podle kterého mají členské státy za určitých podmínek možnost stanovit podrobnější nebo přísnější pravidla v oblastech, na které se vztahuje tato směrnice, za účelem zajištění ochrany zájmů televizních diváků, se na projednávanou věc nepoužije. Předmětný zákaz sice spadá do oblasti, na kterou se směrnice vztahuje, a sice do oblasti televizní reklamy, nicméně se týká specifické oblasti, která není upravena žádným z článků směrnice, a ostatně se ani nezaměřuje na cíl ochrany televizních diváků. Nelze jej tedy kvalifikovat jako „podrobnější“ nebo „přísnější“ pravidlo ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice, takže toto ustanovení takovému zákazu nebrání.

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/13/EU ze dne 10. března 2010 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách) (Úř. věst. 2010, L 95, s. 1).

Pokud jde na druhém místě o soulad předmětného zákazu s volným pohybem služeb zaručeným článkem 56 SFEU, Soudní dvůr nejprve konstatoval, že takový zákaz obsahuje omezení této základní svobody na úkor jak poskytovatelů reklamních služeb, tedy subjektů televizního vysílání, tak příjemců těchto služeb, tedy inzerentů, zejména těch, kteří jsou usazeni v jiných členských státech. Pokud jde dále o odůvodnění tohoto omezení, Soudní dvůr připomněl, že ochrana plurality televizní programové nabídky může představovat naléhavý důvod obecného zájmu. A konečně pokud jde o přiměřenost omezení, Soudní dvůr připomněl, že jelikož je cíl spočívající v zachování plurality sdělovacích prostředků spjat se základním právem na svobodu projevu, zajisté vyhrazuje vnitrostátním orgánům široký prostor pro uvážení. Předmětný zákaz však musí být způsobilý zaručit dosažení tohoto cíle a nesmí překračovat meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné.

Soudní dvůr v tomto směru zaprvé uvedl, že předmětný zákaz by mohl být stižen nesoudržností spočívající v tom, že se – a vnitrostátní soud to musí ověřit – vztahuje pouze na reklamní služby poskytované subjekty televizního vysílání, a nikoli na reklamní – zejména lineární – služby poskytované na internetu. Mohlo by se totiž jednat o dva druhy služeb, které si na německém trhu reklamy konkurují a mohou představovat stejné riziko pro finanční zdraví subjektů regionálního a místního televizního vysílání, a tedy i pro cíl ochrany plurality sdělovacích prostředků². Pokud jde zadruhé o nezbytnost zákazu, Soudní dvůr poznamenal, že méně omezující opatření by mohlo vyplývat ze skutečného uplatňování povolovacího režimu na úrovni spolkových zemí, jenž je upraven „zmocňovacím ustanovením“. Je však na vnitrostátním soudu, aby ověřil, zda toto *a priori* méně omezující opatření může být skutečně přijato a provedeno tak, aby bylo zajištěno, že sledovaného cíle může být v praxi dosaženo.

Pokud jde na třetím místě o svobodu projevu a informací zaručenou článkem 11 Listiny, Soudní dvůr konstatoval, že ta nebrání takovému zákazu regionální reklamy na celoplošných televizních stanicích, jako je zákaz obsažený v dotčeném vnitrostátním opatření. Tento zákaz je totiž především výsledkem hledání rovnováhy mezi svobodou projevu komerčního charakteru subjektů celoplošného televizního vysílání a inzerentů na straně jedné a ochranou plurality sdělovacích prostředků na regionální a místní úrovni na straně druhé. Německý zákonodárce proto mohl mít legitimně za to, aniž překročil značný prostor pro uvážení, který mu v tomto rámci přísluší, že ochrana veřejného zájmu musí převážet nad soukromým zájmem subjektů celoplošného televizního vysílání a inzerentů.

Na čtvrtém místě Soudní dvůr rozhodl, že ani zásada rovného zacházení zakotvená v článku 20 Listiny nebrání předmětnému zákazu, pokud nevede k nerovnému zacházení mezi subjekty celoplošného televizního vysílání a poskytovateli reklamních – zejména lineárních – služeb na internetu, pokud jde o šíření reklamy na regionální úrovni. V tomto směru je na vnitrostátním soudu, aby ověřil, zda situace subjektů celoplošného televizního vysílání a situace poskytovatelů reklamních – zejména lineárních – služeb na internetu, pokud jde o poskytování regionálních reklamních služeb, jsou, co se týče prvků charakterizujících jejich příslušné situace, tedy zejména obvyklé způsoby využívání reklamních služeb, způsob, jakým jsou poskytovány, nebo také právní rámec, do kterého spadají, značně odlišné.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlášení rozsudku je dostupný na [Europe by Satellite](#) ☎ (+32) 2 2964106

² Okolnosti věci v původním řízení jsou v tomto ohledu v podstatě srovnatelné s okolnostmi věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 17. července 2008, Corporación Dermoestética, [C-500/06](#) (viz též tiskovou zprávu č. [56/08](#)).